

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

R.D. Iacobi Marchantii Vitis Florigera

Marchantius, Jacobus

Coloniae Agrippinae, 1661

Illustr. ac Excellentiss. Herois Alexandri ab Aremberghe Principis
Cimacensis, Comitis Bellemont. &c. Vox & Monumentum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-56381](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-56381)

OPVSCVLVM V.
 MAGNI PRINCIPIS
 MONVMENTVM,
 PRINCIPIBVS ET MAGNATIBVS
 SPECVLVM,
 MOBILIS ET OCCIDVÆ GLORIÆ
 Faciem exhibens.

ANIMI NOBILIS ET ÆTERNÆ MENTIS ACIEM EXACVENS,
 VT DESPICAT HÆC CADUCA, SUSPICIAT ÆTERNA.
 Job 5.

Vistans speciem tuam non peccabis.

ADMONITIO AD LECTOREM.

Ora, Benevole Lector, hoc Opusculum, quod Magni Principis Monumentum pio Titulo gerit, iam pridem editum fuisse à me, quasi sacrum Cenotaphium profunere Alexandri Arenbergici Principis S. R. I. & Cimacensis; ad sacros eius cineres & pios Manes honorandos. Quia autem multas continet sententias præclaras & elaboratas; quæ vsui esse possunt his qui diserunt in exequijs defunctorum: Idè post Opusculum nostrum quartum, continens Collationes & Lectiones breues in Funeribus proponi aptas, subiicimus & hoc Opusculum quintum, affine illi Opusculo quarto, ad eundem finem tendens, quamvis cultiori & elaborationi stylo, prout decuit tali occasione fieri, in honorem tanti Principis, cui ab adolescentia devinctus eram pariliū in litteris societate studiorum. Vale, Lector, & pro me ac pro illo ora.

ILLVSTRISSIMI
 AC EXCELLENTISSIMI HEROIS

ALEXANDRI AB
 ARENBERGE

PRINCIPIS CIMACENSIS,
 Comitis Bellemontensis, Baronis Cominensis, &c. Equitis Aurei Velleris.

In ætatis & gloriæ flore decessit
 VOX ET MONVMENTVM, MORTALES
 cuiuscunque Gradus compellans.

Heroum fata, posterorum sunt Monumenta.

Hi Monumentum à monendo dictum: mo-

nent illa mentem terrenæ originis, fati ineluctabilis, ævi brevis. Propius inspecta, depriment animos elatos, qui nimium secundis rebus læti, sui sunt immemores læti. Reperunt illis monimenta Prophetæ:

*Status tibi speculam, Pone amaritudines,
 Dirige cor tuum in viam rectam.*

Ierem. 31.

Quid Vita præsens? Specula, in qua soletter excubandum. Quid mors imminens? Speculum miserandæ Mortalium fortis, oculatè contemplandum. Vitam nostram suavem modò & iucundam; Mortis amaritudines pone sequuntur. Illas ante oculos pone, quicunque sapias, quicunque habes oculos. Statue Te ante Te, vt videas Te. Vide quis modò sis, quis mox futurus. Ex vitæ præsentis specula mortis imminuentis speculum contuere. Sic fiet, vt diriges cor tuum in viam rectam, ad metam tendens immortalitatis per tramitem mortis, Vita nimium dulcis est amor, nimiumque fallax: ipsi Mortis amator est miscendus. Ille cor seducit, ille in viam rectam ducit. Ille cæcutescentes reddit oculos, ille perspicaces. Ille non meminit nisi currentis Temporis, ille monitum dat Æternitatis. Collyrio igitur mortis, felle mixto, inungendi sunt oculi cordis, vt clarius præsentia cernant, certius futura decernant: *Fel valeat ad vngendos oculos, in quibus fuerit albugo, & sanabuntur.* Tob. 5.
 Mortales! Aperite, ô Nobiles, in finem amato Alexandri Arenbergici, Principis Optimi, cuius laudem & famam spargit Orbis, dum cineres & ossa claudit vna, Eheu! denatus est Heros inclytus, in æui sui flore & robore! Illius acerba & ita fata meritò vos ad plañctum vocant, lachrymasque cecidit. Illius monumentum rememorat lugubres illas apud Prophetam voces *Heu frater! Heu Domine!* Ierem. 32.
Heu inclyte! Illius vita celeri gressu transijt, quasi spiritus vadens & non rediens: sed ex imo cuius-

cumque cordis, non vacor dis, hoc transeundo elici gemitus?

Quam cito cum sanctorum verum datur orbis in Orbe: In vita ad mortem quam cito vita fugat.

At ecce dum rei huius mentem subit cogitatio, dumque mori animus indulgens. Patriæ Parenti sylvam funereum, & lugubrem parat lessum, vocem audio auribus meis sese infinuante. Quamnam vox ista? Vox dicentis, Clama. Et dixi Quid clama- bo? Atque, hoc clama:

Omnis caro fenum,
Omnis gloria eius flos agri.
Exsiccatum est fenum,
Et cecidit flos.

Agnosco vocem tuam, ô Princeps! Vox pij genij tui est, ô Alexander! Vox pia morientis, vox posthuma mortui est. Sic agnovisti in vita, sic fami- res allocutus es in morte. Erat hæc vox tua in extremitate ætitudinis, quæ vox expirantis oloris. Hos miscebas sermones cum illustri Heroïna Marchionissa de Bergue, dum cum morbo gravissimè Te constanter officiosè inviseret. His eam extimulabas ad despiciendam tecum umbram Occidentis sæculi dum adpiceres appropinquantem lucem Orientis æterni. Nonne his adhuc alloqueris modò Mortales? Alloqueris. Sed clariori nunc agnitione, ideoq; & sublimiori voce. Atque vitinam sermones hi tui non cursum & inane verberent, aures ve pulsent. Vitinam in imis Mortalium præcordijs exarentur, stylo ferreo haud vnguem expungendi. Vitinam vel celte sculptantur in silice, & pronicante in Aulis Optimatum marmore: vt hos relegens oculos corporis, mentis nunciis, frequenter hoc cordi referat & imprimat auncium. Vis veteris dicam! Dignus est sermo ille, qui inscribat: Tiaris Pontificum, Thronis Regum, Diadematis Principum, Clypeis, Heroum, Peristromatis Procurem, Purpure Magnatum, Stemmatis Nobilium. Sic fiet, vt non nimum iocundantur, Fœno yernanti. Germioi emarcido, Flori deciduo. Quid poterit a quid gloria? quid stemmata? quid purpura? quid sæculi spes, resque omnes? Flos germinans, flos decidens, flos sine flore. Vique ad sepulchrum hæc omnia; vterius nihil. Qui his confidunt, audi- ant & hanc vocem:

Esse fuisse, fore, tria florida sunt, sine flore:
Nam si nullo perit, quod fuit, est, & erit.
Quod fuit, est, & erit, perit articulo brevis hora:
Ergo quid prodest ijs. Fuisse, Forei

Vterius interrogo: Quid iple Homo? De humo quasi flos egreditur, in ætatis oriente. Et conteritur, percussus ægitudinis uredine. Et fugit velut umbra, in mortis occidentes iam ipsi deficiente Sole Exsiccatum tunc iacet fenum, falce inevitabili decisum, flosisque decor & gloria emarcescit. Quam meritò igitur id è tumulto inclamas, ô Princeps: Expertus iam id agnoscis, præcipite demessus salce. Vt verò idem alij agnoscant, vocem eleuas sono- sam: vocem quæ vellit autem, his qui gloriæ au-

rana captant, aut his qui decore auri capri obdo- miscent Ego, vt pio huic vto tuo collaborarem, ad- vocare gelio cuiuslibet fortis mortales, vt sepul- chrum tuum inuisant, lucus communis non extor- tes: & Monumentum illud vocis tue posthume auribus & animis excipiar.

CONVOCATIO PROCERVM AD ALEXANDRI

PRINCIPIS MONUMENTVM.

Cecidit, ô Principes, ô Provinciarum Proce- res, ad Alexandri Principis sepulchrum. Hoc cœlo mihi descendite. Locus humilis est, Coronas & Diademata, vt introcatis, submittite. Locus solidus est & angustus, splendorem purpuram, angustum- que paludamentum ad ianuum deponite. Ingressi, omnia circumlustrate, & in sepulchri frontispicio hæc Epigraphen legite, telegite.

Hic in imo iacet immò sedet,
Epulito & Cathedra humilis,
De sublimibus Principes errandis,
Collega honoris, Princeps Magnanimus.

Ipsam audite.

Nostis Principatum eius & animum; nostis ma- gnitudinem animo eius, & itemmatis adnatam, Nobilissimus Holo est, ex Arembergica & Croycaca stirpe, è sceptris enata, ducis originem. Stupende Egmundane per conubium inlethus, magni- tudinem itabiliuit, & adauxit. Si gloriari potest Ri- uus de limpido suo fonte, Ramus è procerâ Ardo- re Arbor de profunda Radice, Palmis de fœcunda Vite. Radius de Sole progignitor: Poterit & ipse de pifsa Avorum gloria & virtute, non solum Belgio, sed & toti autilima Europa.

Perillustri et Pater fuit Carolus Comes ab Aremberghe. Heros legationibus apud Gallia & Britanniæ Reges pro Rege Catholico prælate fun- ctus, qui & audiit, Facis Anglicana specialis Legatus. Sed quam bene ab Aremberghe dicitur? Latino ser- mone dicere, Ab aquilæ monte. In excelsis posuit nidum: Sicut aquila provocans ad volandum Deum, pullos suos & super eos volitans expandit alas, assum- pit in humeris, Dux illi fuit. Ad suavitatem virtutis & honoris verticem, ier liberum liberis suis stravit. Pennas dedit, præ volavit, præ volando adiuvit. Hunc verò Alexandrum prænobilem Alitem sus- citavit ex Anna de Croyc, Philippo Ducis Archotani filia, quam Deus prole multa fecundam, felicem- que fecit.

Hi fuere carnis Parentes, à quibus vitæ & nobi- litatis lucem in primo haufit ortu. Est & altera nativitas in baptismatis regeneratione; huic mox suc- cedanea. In illa Pareus ei Lusticus fuit, Magnus Alexander Dux Parmensis. Ab illo Nomen, splen- doremq; cum nomine mutuavit. Magnum voco, quæ n Belgium, Roma, Orbis super xir. Statua ænea ei a Senatu Romano in Capitolio decreta, magni- tudinem eius indicat hoc elogio: Quod Alexander Farnesius, Parma & Placentia Dux, Magna in Impe- rio res pro repub. Christiana præclare gesserit, Romæ- nique

YANT!